

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

A romantic illustration of a man and a woman in 19th-century attire. The woman is wearing a blue dress and black gloves, looking at the man. The man is wearing a dark suit with a red vest and tie, looking back at her. They are standing outdoors in a snowy or wooded setting.

BRONWYN
SCOTTOVÁ

Kapitán,
který zachránil Vánoce

BRONWYN SCOTTOVÁ

KAPITÁN, KTERÝ
ZACHRÁNIL VÁNOCE

PŘEKLAD

ZUZANA ŠRÁMKOVÁ

Milá čtenářko,

vzhledem k tomu, že držíte v rukou historickou romanci, tak nemůže být žádných pochyb o tom, že Vás zajímá a okouzljuje historie. Jsem proto moc rád, že se mi pro Vás právě na předvánoční čas podařilo připravit příběh s hodně napovídajícím názvem: Kapitán, který zachránil Vánoce, ve kterém se můžete seznámit se starými anglickými vánočními tradicemi. Příběh plný vánoční poetiky, okořeněný romantikou... co může být lepšího ve studených prosincových večerech? A jistě Vás nezklame ani příběh Polepšený zrádce z pera vynikající vypravěčky Sarah Malloryové.

Přeju Vám, aby kouzlo Vánoc naplnilo Váš domov, Vaše srdce i srdce Vašich drahých.

S láskou

Váš Harlequin

Bronwyn Scottová

**KAPITÁN, KTERÝ
ZACHRÁNIL VÁNOCE**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Captain Who Saved Christmas

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Zuzana Šrámková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2023 by Nikki Poppen
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1261-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1262-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1263-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Pondělí 16. listopadu 1846, Sussex, Anglie

Pro Elanoru Grishamovou byly Vánoce bezpochyby nejpříšernějším obdobím roku. Byl to čas, kdy se k ní duchové minulosti tiskli tak blízko, že je cítila, jak se o ni otírají, a slyšela jejich šepot. A naneštěstí k ní zavítávali mnohem častěji než výdělek.

Zatímco malé městečko Hemsford se veselilo a obchodníci zásobovali své regály lahůdkami, které se po většinou objevovaly jen jednou za rok, ona věděla, že bude muset po následujících osm týdnů vyjít jen s velmi omezeným množstvím peněz, zatímco se bude navenek usmívat a dodržovat tradice, aby nikdo neuhodl, jaký chaos se skrývá pod povrchem ani k jaké tragédii dojde s příchodem nového roku.

Nechtěla zklamat ty, kdo spoléhali na dobročinnost Grishamových. Hodlala jim dopřát poslední rok klidu, i kdyby to mělo být na její úkor; i kdyby byl tento klid pouze dočasný a skončí s příchodem nového roku. To bylo vše, co si mohla dovolit, vše, co mohla dopřát i jim.

Elanora odložila pero a opřela se do polstrování židle u svého psacího stolu. Na chvíli si sundala brýle a protřela si kořen nosu. Vánoce bývaly hrozné každý rok,

ale letošní budou ještě horší. Budou to první svátky bez jejího bratra Teddyho a zároveň poslední, které stráví v Heartsease. Prožívalo je tu celých pět generací Grishamů, ale žádná další už nebude. Ta poslední nějak selhala a Elanora stále nedokázala přijít na to jak a kdy.

Přišlo to jako důsledek jediného rozhodnutí? Byla to Teddyho chyba, že zastavil Heartsease, aby zaplatil za loď plnou zboží, jen aby ji potopil na dno moře a sebe s ní? Nebo šlo o celou řadu rozhodnutí, z nichž k prvnímu došlo na konci války v roce 1815, kdy její dědeček příliš pozdě investoval do továrny na zbraně?

To byla první velká újma na rodinném jmění, ačkoli Elanora dlouho věřila, že Grishamovi z toho vyvázli. Dokud se nedozvěděla o opaku.

Možná se mýlila. Byla zvyklá se mýlit. Zjistila, že se od smrti rodičů mýlila v mnoha věcech: v penězích, v lásce, v kouzlu Vánoc; ve všech snech a přáních.

Elanora si znovu nasadila brýle. Peníze na svátky se nezhmotní jen tak ze vzduchu. Bude je muset někde vyšetřit. Kdy se, proboha, Vánoce tak prodražily? Ať plánovala, jak pečlivě chtěla, a během roku si něco málo odkládala stranou, stále to nestačilo. Náklady byly o tři procenta vyšší než loňského roku, což bylo o tři procenta víc, než si mohla dovolit.

Připsala do výdajů ještě jednu kolonku a povzdechla si. Bude muset šetřit. Opět.

V tom už byla docela zběhlá. Jenže šetření předpokládalo, že je kde škrtat. Elanora prošla seznamy a hledala něco, bez čeho by se ještě dokázala obejít, ale nic takového nenašla. Kde má ty peníze vzít? Žádné řešení neviděla, ledaže by uvažovala o snížení částky, kterou každoročně věnovala dobročinným spolkům a na koše pro zaměstnance, na polovinu, a to se jí nezamlouvalo.

Ne, řekla si pevně. Nebude o tom ani uvažovat. Ne, když ví, jak moc lidé na tyto drobné milosti spoléhají, a ne, když je to dost možná naposledy, kdy je v jejich silách je poskytnout.

Možná *naposledy*? ozval se posměšný hlásek v její hlavě. *Ale no tak, vždyť víš jistě, že je to naposledy. Zachránit tě může jen zázrak a není už nic, co bys s tím mohla udělat.* Heartsease byl ztracen a bylo načase se s tím smířit. Bude se tím muset vyrovnat, jak nejlépe umí.

Elanora se posadila o něco rovněji. Nemělo smysl trápit se něčím, co se nedalo změnit. Potřebovala se soustředit na přítomnost.

Pokud nebylo možné škrtnat ve výdajích na Vánoce, aby udržela vyrovnaný rozpočet, bude muset vzít peníze odjinud.

Sáhla po hlavní účetní knize a zalistovala k zadním stránkám, kde zaznamenávala úspory. Když se zadívala na malou částku, která tam byla zapsána, řešení jejich nesnází se stalo až bolestně zjevným.

Mohla použít peníze, které odložila na Teddyho náhrobek. Koneckonců, byla to nejspíš beztak jen beznadějná fantazie. To, co měla, na náhrobek nestačilo, k tomu by potřebovala ještě celé měsíce šetření, ale na vyrovnání vánočního rozpočtu částka stačila už teď. Bude tak moct udělat radost lidem, na kterých záleželo jí i Teddymu. Teddy ani neležel na hřbitově. Jeho tělo pohltily mořské hlubiny spolu s posledními nadějami na záchranu rodinného jmění.

To *ona* náhrobek potřebovala, možná ne tolik na bratrův hrob, spíš jako připomínku toho posledního, čím její život byl, než se úplně proměnil. Bylo by to místo, kam by mohla chodit vzpomínat, které by jí nikdo nemohl vzít. Na druhou stranu, možná by bylo lepší na nic nevzpomínat.

Nebylo právě tohle důvodem, proč ty přízraky tolik nesnášela? Protože to ve skutečnosti nebyly žádné přízraky, ale vzpomínky, připomínky toho, co bylo kdysi?

Dobrotivý bože, dnes ji duchové minulosti pronásledují vskutku nemilosrdně.

Elanora ještě jednou všechno přepočítala. Ano. Tento plán by fungoval. Mrtví mohli počkat, to živí nemohli. Živí potřebovali své tradice, nadílky a fíkové pudinky.

Když už byla řeč o pudinku, zdálo se, že finanční problémy vyřešila právě včas. Z chodby k ní dolehlo rychlé klapání bot hospodyně paní Thorntonové, která, přesná jako vždy, mířila halou na jejich pravidelnou schůzku.

Elanora vstala, aby jí vyšla vstříc, vykouzčila na rtech úsměv a z tváře zahnila všechny známky starosti. O jejích finančních potížích se nikdo nesmí dozvědět, dokud to nebude nezbytně nutné. Nechtěla, aby si kvůli ní někdo dělal starosti.

„Paní Thorntonová, pojďte, prosím, dál.“

Gestem pokynula ke dvěma křeslům potaženým vybledlým růžovým kartounem postaveným před malým krbem. Paní Thorntonová se posadila na své obvyklé místo vlevo, do „křesla hospodyně“, jak se mu přezdívalo, protože v něm sedávaly už celé generace vládkyň zdejší domácnosti. Ničím se od druhého křesla nelišilo, ale paní Thorntonová v něm sedávala už v době, kdy sloužila Elanořině matce, a před jejím nástupem si ho nárokovaly hospodyně, které už dávno nebyly mezi živými.

Po paní Thorntonové vstoupila služebná s podnosem s čajem a sušenkami, položila jej pro obě ženy na malý stůl a odešla. Elanora si nalila šálek a dala se s paní Thorntonovou do řeči o nedůležitých věcech, jak bylo jejich zvykem, než se pustily do práce. Tak

k těmto týdenním schůzkám přistupovala její matka a Elanora se toho zvyku držela i po její smrti. Poslouchala, jaký nový recept na odstranění skvrn z ubrusů paní Thorntonová objevila, jaké má novinky o své dceři žijící ve vedlejší vesnici, která právě čekala druhé dítě, než se nakonec dostala i k nákupu potravin, což jim oběma připravilo dokonalý prostor k diskusi o domácích záležitostech.

„Teď bude poslední neděle před adventem,“ pokračovala paní Thorntonová a sáhla po koláči se semínky. „Kuchařka bude chtít nakoupit vše potřebné na pudinky, až půjde na trh, a bude chtít začít odkládat stranou nadílku do vánočních košů pro nájemníky.“

Elanora se na každou žádost zdvořile usmála, jako by v duchu nesčítala částky jako šílenec.

„Samozřejmě, paní Thorntonová. Řekněte kuchařce, ať připraví seznamy, a já pro ni budu mít k dispozici peníze, až půjde ve středu na trh.“

To znamená, že bude muset jít zítra do banky. Na tuto pochůzku se z mnoha důvodů netěšila. Paní Thorntonová si odkašlala.

„Zaměstnanci by rádi věděli, jestli se bude i letos konat vánoční pantomima,“ zeptala se poněkud ostýchavým tónem.

Z otázky zaznívala ohleduplnost, kvůli níž Elanora zpozorněla. Pantomima byla v Heartsease dlouholetou tradicí. Dveře panského domu se otevřely celé vesnici, aby si užila večer plný jídla a zábavy. Byla to s radostí očekávaná událost. Očekávaná a velmi nákladná.

Uhodla snad paní Thorntonová, že se vyskytly finanční problémy? Elanoře se sevřel žaludek. Jestli se to dovítípaní Thorntonová, kdo další to tuší? Snažila se být diskrétní, nedat to najevo.

S vypjetím vůle složila Elanora ruce do klína a věnovala paní Thorntonové klidný pohled.

„Proč by neměla, paní Thorntonová?“

„Kvůli vašemu bratrovi, slečno,“ napověděla jí paní Thorntonová jemně.

Ach. Teddy. Elanoře spadl kámen ze srdce. Její tajemství je prozatím v bezpečí. Nával paniky ustoupil, jen aby jej vystřídal nepříjemně známý pocit prázdnoty.

„To je od vás velmi ohleduplné, paní Thorntonová, ale Teddy je mrtvý už šest měsíců a my jsme své smuteční povinnosti splnili. Můj bratr svátky miloval a určitě by nechtěl, abychom slavnost odložili kvůli něčemu, co se nedá změnit. Prosím, řekněte personálu, aby se přípravy konaly jako obvykle,“ povzbudivě se na hospodyně usmála.

Neodepře jim vánoční pohoštění, obzvlášť, pokud mělo být poslední. Paní Thorntonové se po tváři rozlil úsměv plný úlevy.

„Děkuji vám, slečno. Všichni z toho budou mít radost.“

Elanora vstala. Náhle zoufale toužila utéct z místnosti, od vzpomínek, od starostí, od toho příšerného pocitu smutku, který se jí zmocňoval. Bylo toho na ni příliš. Jestli byl rozhovor s paní Thorntonovou ukazatelem toho, jak bude vypadat zbytek roku, neměla tušení, jak to vydrží. Nějak ale bude muset, lidé na ni spoléhali, i když si to možná často neuvědomovali.

„Jestli je to všechno, paní Thorntonová, budu v zahradě až do oběda.“

Zahrada pro ni byla místem, kde nacházela útěchu. A také klid a život, dokonce i v zimě, kdy se neviděn ukrýval pod zemí. Elanora za sebou zavřela zahradní vrátka a zaplavila ji úleva. Její únik byl dokonalý. Tedy

téměř. Přízraky, na rozdíl od sousedů a služebnictva, zdi ani branky obvykle nezastavily. Nepochybovala, že ji tu přinejmenším několik z nich nakonec najde, ale teď měla tenhle kousek země jen pro sebe.

Zahrada byla vždycky Elanořiným útočištěm, místem, kam mohla v Heartsease chodit a které patřilo jen jí. Její matka věřila, že každý něco takového potřebuje, kousek světa, který by mohl nazývat svým, a který zároveň nebyl postelí ani ložnicí, svatyní, kde mohl svobodně tvořit a chovat se tak, jak mu velela jeho přirozenost.

Pro jejího otce a Teddyho to byly stáje a péče o desítku nejlepších koní v Sussexu, pro ni a její matku zahrada, v níž obě nacházely klidnou útěchu od ruchu Heartsease v sázení a pěstování rostlin.

Elanora nemilovala nic tolik jako pomáhat něčemu růst, cítit pod prsty hlínu, sledovat, jak se v koších a na záhonech, které založila, snoubí zářivé odstíny květin.

Procházela se po úzkých cestičkách a vdechovala chladný vzduch, v němž se už vznášel příslib zimy. Tohle byla její tajná zahrada, kam kromě ní nikdo nesměl. Ne, že by se o to v posledních měsících někdo pokoušel. Nezbyl tu nikdo, komu by na tom dostatečně záleželo.

Navzdory chmurným myšlenkám se Elanora neubránila úsměvu. Kdysi byla docela zábava odhánět odtud Teddyho a jeho nejlepšího přítele Tristana Lennox. Mít tu Tristana by jí ve skutečnosti ani trochu nevadilo, ale i tak zásadně protestovala. Nikdy by nepřiznala, že je do bratrova kamaráda zamilovaná, obzvlášť, když je dělil pětiletý věkový rozdíl. V patnácti letech byla dost rozumná na to, aby věděla, že z takové zamilovanosti nemůže vzejít nic jiného než přátelské škádlení podbarvené odmítnutím.

Elanora se zastavila, aby zkontrolovala růže. Byly její chloubou a před dvěma týdny je pečlivě připravila na zimu – otrhala listy a svázala stonky. Doufala, že až bude odcházet, dovolí jí noví majitelé domu vzít si s sebou pár řízků, a tomu, kdo o ně bude v Heartsease napříště pečovat, zanechá velmi podrobné pokyny.

„Budete v pořádku,“ uklidňovala květiny.

Nakonec bude v pořádku i ona. Odstěhuje se do domku na kraji pozemku a začne s růžemi znovu v zahradě, které její pozornost rozhodně prospěje. Bolest z odchodu z Heartsease přestane být postupem času tak palčivá; vybuduje si nový život a lidé, kteří na ní byli závislí, se stanou závislími na někom jiném. Možná to nakonec bude i úleva, i když jí to v tuto chvíli působilo spíš starosti.

„Všechno má svůj čas,“ zamumlala Elanora svým růžím. Jen si přála, aby na *tohle* ten správný čas ještě nenastal.

Kapitán Tristan Lennox zastavil koně na vyvýšení, odkud se mu naskytl skvělý výhled na městečko Hemsford. Polovina listopadu v Sussexu byla dle jeho mínění tím nejlepším obdobím roku; mostem mezi podzimem a zimou, kdy poslední podzimní listy pokrývalo zemi zlatavým kobercem, zatímco tmavé větve stromů se natahovaly k zimní obloze a těšily se, až se obléknou do sněhového pláště, pokud bude Sussexu dopřána nadílka sněhu.

Zhluboka se nadechl čistého, studeného, svěžího vzduchu a spokojeně vydechl. Jestli něco miloval víc než mrazivá listopadová sussexská odpoledne, pak to byly sussexské venkovské Vánoce. Poprvé po deseti letech je bude trávit doma. Dosud mu v tom bránily ambice britského impéria, které nutily britskou armádu

hlídat rozsáhlá území tisíce kilometrů od domovů jejich vojáků.

Ani to však nakonec nebylo k zahazení. Prožil několik zajímavých Vánoc v cizích zemích, i když si musel přiznat, že žádné z nich se nevyrovnaly svátečním chvílím prožitým v Anglii, které se mu nesmazatelně vryly do paměti.

Na Vánocích miloval všechno od tradic předcházejících hlavním svátečním dnům, přes půlnoční vyzvání kostelních zvonů až po představení pantomimy v Heartsease. Byl to čas naděje a vzpomínek, čas lehce hořkosladký a krásný ve své složitosti, kterou zbožňoval, protože se v ní ukrývala i radost.

Ani letošní rok nebude výjimkou. Na jaře nečekaně zemřel jeho nejlepší přítel Theodore Grisham. Bude mu muset vzdát úctu, najít způsob, jak truchlit nad ztrátou přítele, zatímco bude slavit jeho oblíbené období.

Stejně, jako budou dvě další rodiny slavit bez svých milovaných synů.

Přešel dlaní po sedlových brašnách a pomyslel na dvě návštěvy, které měl před sebou. Dva chlapci ze Sussexu v jeho jednotce zemřeli a on slíbil, že jejich rodinám doručí jejich osobní věci. Věděl, že ty návštěvy budou provázet slzy, ale také tichá radost, která přichází s oslavou života. Postará se o to. Brzy. Do týdne. Dřívější dny budou časem jeho vlastního návratu domů.

Tristan zvedl zkušený pohled k ocelové obloze a duši mu zazněla otázka, která ho rozechvívala napjatým očekáváním už v dětství: bude letos sněžit?

Chladno bylo dost. Praktičtější dospělý v jeho nitru to považoval za nepravděpodobné, i když do Vánoc zbývaly ještě celé týdny. Času, aby je země poctila

sněhovou nadílkou, bylo ještě dost. Tato část Sussexu ležela nedaleko pobřeží, což znamenalo, že vláhy pro sněh tu sice bylo ve vzduchu dostatek, ale často ne tak nízké teploty, jaké byly potřeba, aby se proměnila v ledové krystalky.

Jak se říká, naděje umírá poslední.

Obloha také napovídala, že se brzy setmí. Musí si pospíšet, pokud se chce dostat domů dřív, než se na zem snese soumrak. Pobídl koně do klusu směrem k nedaleké křižovatce. Tohle rozcestí si dobře pamatoval, přestože po něm nejel už deset let. Doleva do Heartsease, doprava do Brentham Woods.

Tristan na okamžik zaváhal v pokušení vydat se jako za starých časů po levé cestě. Kolikrát v minulosti sem dorazil a udělal přesně to? Vyrazil za smíchem a útulným pohodlím Heartsease místo do přísného podnikatelského tepu sídla Brentham Woods?

Dnes večer to ale přece jen neudělá. Opatrnost mu to nedovolovala. Teddy tam nebude. Heartsease bude odteď jiné, když všichni odešli, všichni kromě Elanory. Všechno má svůj čas a dnešní večer nebyl časem smutku ani žádných *kdyby*. Dnešní večer bude časem radosti z toho, co *je*. Bude patřit Brentham Woods, jeho rodině, návratu domů. Zavazadla měly dorazit už včera, takže ho všichni budou očekávat.

Mávl levé cestě, jako by sliboval: *Ted' ne, ale brzy.*

Obrátil Vitalise doprava. K Brentham Woods. Domů.

Domů.

Byla to správná volba. Tristan pobídl koně a chvíli se kochal pohledem, který měl před sebou. Všechno bylo přesně takové, jaké si to pamatoval. Brentham Woods zářil do nočního ticha jako pableskující klenot.

Zapálené lampy vysílaly paprsky světla do tmavnoucí krajiny skrz matčiny krajkové závěsy a všude panovalo ticho.

Ten poklidný obraz byl však tak trochu klamavý, to Tristan věděl. Uvnitř domu panoval čilý ruch, připravovala se večeře: v kuchyni zvonily hrnce, matčin porcelán jemně cinkal, stůl byl prostřený s plným počtem sklenek a stříbra, přesně tak, jak na tom trvala Tristanova matka.

Každý večer je oslava, říkávala, a přestože se večeře bude podávat až přesně v sedm hodin, otec si zakládal na tom, aby bylo vše připraveno s předstihem.

Tristanův bratr jistě dokončuje denní papírování, protože Julien žil v přesvědčení, že člověk, který si energicky nerozvrhne každou hodinu svého dne od osmi do pěti, nevyužívá naplno svých schopností. A možná, jen možná, že uprostřed vši té efektivity ho právě teď ostatní hledají.

Jestliže Grishamovi byli ztělesněním pohodlí a útulnosti, Lennoxovi byli jako dokonalý hodinový strojek. Když šlo o čas, jejich heslem bylo „*neplýtvat, nechít*“. Čas, stejně jako peníze, se směl podle Lennoxových utrácet, investovat či vydělávat, ale nedej bože, aby se jím nebo penězi bezúčelně mrhalo.

Lennox musel přesně vědět, jak utratil každou libru, stejně jako musel přesně vědět, čím byla vyplněná každá minuta a hodina jeho dne. Ztrácet čas vyhlížením z okna, jestli už jejich syn dorazil, zvláště když už *věděli*, že dorazí, bylo rozhodně nelennoxovské.

Tristan se pro sebe ušklíbl a pobídl Vitalise, aby vyrazil vpřed. Neznamenal to, že by ho nemilovali. Tristan věděl, že milují. Matka natolik, že mu v době, kdy byl v cizině, psala obsáhlé dopisy plné novinek, takže měl v některých ohledech pocit, že není přes půl

světa od domova a lidí svého chlapeckého věku, a otec kvůli němu uzavřel obchod, který mu umožňoval plnit si cestovatelské sny a zároveň mu dal nesčetné lekce o velení, soběstačnosti a vedení zodpovědného života.

Samozřejmě, že se za jejich rodičovskými rozhodnutími a jednáním ukrýval předpoklad, že se jednoho dne vrátí domů a vše naučené zúročí ve prospěch rodinného podniku, kterým bylo investiční bankovníctví.

To poslední se teprve uvidí. Tristan se sice stal vysloužilcem, ale nebyl si ani zdaleka jistý, jestli z něj touha po cizích zemích po deseti letech toulek skutečně vyprchala. Vždycky se dalo najít nové místo, kam se mu naskytla možnost se podívat, něco nového se naučit. Možná to také bylo tím, že to, co hledal, ještě nenašel, a předpokládal, že je to stále ukryté někde tam venku. Byl si jistý, že když bude hledat dost dlouho a usilovně, podaří se mu to najít.

Přesto se těšil na to, že bude chvíli doma. Neznamenalo to, že hodlá zůstat v Hemsfordu natrvalo, ani že je rozhodnutý připojit se k bratrovi a otci v jejich ambiciózní, pracovitě honbě za bohatstvím.

Vydělávání vlastních peněz patřilo k otcovu smyslu pro soběstačnost. Tristan si sice nebyl jistý, že kariéra investora bude něčím, pro co by se hodil i on sám, ale dokázal otcův postoj přinejmenším ocenit na rozdíl od jiných obyvatel Hemsfordu, pro něž byl důvod, proč se muž, který si mohl nárokovat titul džentlmena, snaží o vydělávání vlastního bohatství, tak trochu záhadou. Podle jejich názoru si skutečný džentlmen na živobytí prací nevydělával.

Pro takové lidi bylo mnohem pochopitelnější pohodové trávení volného času, které vyznával Richard Grisham, což ale zdaleka nevysvětlovalo, proč to byla odjakživa právě jeho rodina, která vládla hemsfordské

společnosti. Tristan se tomu v duchu usmál. Bylo s podivem, že mezi oběma rodinami vládlo hluboké přátelství, místo aby jimi lomcovala rivalita o toto vůdčí postavení.

Na konci příjezdové cesty k Brentham Woods sesedl z koně a poplácal statného hřebce po šíji. „Jsme tady, starý brachu,“ oznámil s úsměvem zvířeti.

„Kapitáne Lennox, vítejte doma, pane,“ přistoupil k němu podkoní.

Tristan na něj chvíli hleděl. Mladík mu byl povědomý, a přece neznámý. Měl pocit, že by toho muže měl znát.

„Joey, jsi to ty?“

Podkoní se dotkl štítku čepice. „Ano, pane. Akorát že teď už jsem Joe. Vrchní podkoní stáda vašeho otce.“

Otec má stádo?

To byla pro Tristana novinka. V posledním dopise, který dostal v dubnu, o tom nebyla ani zmínka.

„To mě nepřekvapuje.“ Tristan potřásl podkonímu rukou. „Vždy jsi byl ctižádostivý, a to má můj otec rád. Kromě toho jsi to s koňmi odjakživa zatraceně dobře uměl. I o tohle se dobře postarej. Jmenuje se Vitalis a nesl mě na hřbetě pořádný kus cesty.“

„Můžete se spolehnout, kapitáne,“ napřímil se Joe a pak kývl směrem k domu. „Určitě vás rádi uvidí.“

Vzápětí se jako na povel otevřely vstupní dveře a Tristanova rodina se vyvalila ven. Matka k němu běžela s otevřenou náručí, připravená ho obejmout; otec a bratr ji následovali pomalejším tempem, ale jejich pozdravení nebylo o nic méně láskyplné, jakmile je k němu matka pustila. Všichni se objali, pak se matka zavěsila do Tristana a vedla ho do domu.

„Jsi vyšší, než si tě pamatuju,“ zasmála se. „A taky širší, přinejmenším v ramenou.“

KAPITÁN, KTERÝ ZACHRÁNIL VÁNOCE

„To se za desetiletí lidem stává,“ zasmál se Tristan s ní, objal matku kolem ramen a nechal se unášet počínající vlnou euforie z návratu domů. Bože, jak bylo příjemné být opět v rodném domě! Ten toulavý, našeptávající hlásek toužící po voňavých dálkách v jeho hlavě konečně na chvíli utichl. Kéž by to tak zůstalo na dost dlouho na to, aby dohnal ztracený čas!

DRUHÁ KAPITOLA

Jako by uplynulé roky někdo vymazal. Ve chvíli, kdy se Tristan převlékal k večeři, měl pocit, že nikdy neodjel. Nějakým zázrakem se naprosto přirozeně začlenil do rytmu domácnosti. Jeho pokoj zůstal takový, jaký si ho pamatoval: s tmavomodrým přehozem na posteli, masivním dubovým nábytkem z klukovských let, oprášeným a naleštěným, na němž stály uspořádané jeho osobní věci. Kufry už mu někdo vybalil včera, když je dovezli. V prádelníku měl složené prádlo a košile, holení nachystané na svém místě, saka a kalhoty ve skříni, vyžehlené a připravené k nošení.

Když se teď rozhlížel okolo sebe, sotva dokázal uvěřit, že byl pryč celých deset let. A v jistém ohledu, který se netýkal fyzické přítomnosti, možná opravdu nebyl, napadlo ho, zatímco si upravoval vázanku.

Za ta léta dostal celé stohy dopisů. Lennoxovi byli pilní dopisovatelé, stejně pilní, jako když se věnovali jiným činnostem. Koneckonců, v podnikání na souvislostech a podrobnostech záleželo.

Tristanův otec a bratr mu dávali vědět o novinkách na panství a o svých nejnovějších podnikatelských záměrech a nabádali ho, aby investoval s nimi. A on to dělal, přispíval svým vojenským platem vždy, když mu napsali, že by to bylo pro něj i pro rodinu výhodné.

Dělával to především proto, aby pomohl bratrovi s rozjetím jeho vlastního podnikání, ne s cílem zbohatnout. Když pak na investici vydělal, vložil peníze do Julienova dalšího podniku. Přesto bylo příjemné zjistit, že má bratr na podnikání dobrou hlavu a že se mu vložené peníze vracejí s nemalým ziskem.

Matka k otcovým stránkám připisovala i své, takže měl Tristan dokonalý přehled o novinkách v hemsfordské společnosti. Byla to ona, kdo mu svým úhledným rukopisem sdělil, že Anne Grishamová zemřela.

– Světlo, které prozařovalo náš tichý kout Sussexu, pohaslo.

O několik let později se stejným způsobem dozvěděl i o Richardově odchodu.

– Ztráta Grishamových zanechala v naší malé společnosti zející díru.

Díru, kterou jako by Lennoxovi milostivě zaplnili. V dopisech, které následovaly po smrti Anny i Richarda, matka Tristanovi svěřila, že jeho otec byl zvolen na Richardovo místo hlavního lovčího a poté jmenován soudcem. Ona sama nyní zastávala místo předsedkyně místního zahrádkářského spolku, což bylo postavení po dlouhá léta náležící Anne Grishamové.

Podle sussexských měřítek tak byla hvězda Lennoxových po letech, kdy patřila jen mezi průměrně významné rodiny, což Tristanova otce z času na čas upřímně roztrpčovalo, konečně zaslouženě na vzestupu.

„A to jen proto, že jsme se tu nenarodili a nevyrostali po staletí,“ bručival do té doby Tristanův otec.

Lennoxovi se do Hemsfordu přestěhovali, když bylo Tristanovi deset let, ale Grishamovi tu žili už po pět generací, stejně jako mnoho jiných rodin. V tomto koutě Anglie znal každý každého a bývalo to tak odjakživa. Kořeny byly pro Hemsford důležité. Lidé

odtud odjížděli jen zřídka, a když už to udělali, pokaždé se vracívali zpět. Zůstávali tu.

Dokáže tu někdy zůstat i on? Co by se muselo stát, aby ho ta představa lákala?

Tristan se naposled podíval do zrcadla a ještě jednou zatáhl za vázanku. Bratrův sluha mu nabídl své služby, ale on to odmítl. Celý svůj dospělý život se oblékal sám a nebyl důvod to měnit. Bylo však docela zajímavé, že to udělal jeho bratr. Pro Tristana to bylo důkazem, že ne všechno doma zůstalo při starém. Spokojený se svým vzhledem zamířil na večeři s rodinou.

Kuchařka se překonala a připravila jeho oblíbený pokrm, pečené hovězí s mladými bramborami. Zapíjeli ho vynikajícím červeným vínem, které měl v oblíbeně jeho otec, protože ho získal na doporučení vévody z Cowdenu; muže, kterého ctil i nesnášel zároveň. Jako dezert byl jablečný koláč s čerstvou šlehačkou.

Právě během něj mu otec položil otázku, na kterou se připravoval celý večer.

„Jaké jsou teď tvé plány, Tristane, když jsi skončil u armády?“

Ani desetiletá nepřítomnost neomlouvala zahálku. Lennox musí mít stále něco na práci. Julien se vmísil do hovoru dřív, než Tristan stačil odpovědět. Možná si myslel, že mu včasným zásahem přispěchá na pomoc.

„Doufal jsem, Tristane, že zvážíš možnost pracovat se mnou. Mé obchodní záležitosti vyžadují víc času, než mám já sám, abych na ně mohl náležitě dohlížet. Navíc přemýšlím, že bych se pustil do realit, a k tomu bych potřeboval partnera.“ Široce se usmál. „Máme si o čem povídat, bratře. Možná si najdeme klidnou chvíli zítra?“

Tristan přikývl, vděčný i jen za těch několik hodin

na rozmyšlenou, ačkoli si už teď nebyl jistý, zda by tak velkorysou nabídku dokázal přijmout na delší dobu. Věděl, co by chtěl dělat po odchodu z armády, ale jeho plány úplně nezapadaly do představ jeho otce. Nechtěl však o nich mluvit, dokud nebude mít v ruce dopis, který mu je buď umožní uskutečnit, nebo ho přiměje zamýšlet se nad jinými možnostmi.

„Zítřka bych si na to mohl najít čas. Mám několik vlastních pochůzek za rodinami chlapců z pluku.“ Koutkem oka zahlédl, jak jeho otec po těch slovech souhlasně přikyvuje a skrývá úsměv. Nedej bože, aby se vrátil domů a proležel celé dopoledne v posteli. Pohlédl na matku. „Rád bych se také zastavil v Heartsease, abych vyjádřil soustrast Elanoře Grishamové.“

Tristanova matka se smutně usmála. „Rozhodně. Uděláš dobře, když tam zajdeš, i když si myslím, že zjistíš, že se hodně změnila.“

Tristan si zprvu její slova špatně vyložil. „Jsem si jistý, že ano. Deset let je dlouhá doba.“

Když odjížděl, bylo Elanoře patnáct let a byla to neposedná mladá dívka, která vypadala, že se hodně vytáhne, s dlouhými světlými vlasy věčně staženými do drdolu. Byla předčasně vyspělá a energická, jako zbytek její rodiny, a zároveň velmi osobitá. Milovala zvířata, zejména koně, a fascinovala ji slova. Umlkala jen, když byla ve své zahradě, z úcty ke květinám, jak sama říkávala.

Matka zavrtěla hlavou.

„Nezměnila se jen léty. Ani Heartsease už není jako dřív.“

Tristan se odmlčel, aby si po matčiných slovech uspořádal myšlenky. Deset let byla pro mladou dívku obzvlášť dlouhá doba, během níž by dorostla do puberty, než by pokračovala k uvedení do společnosti,

k námluvám, manželství a mateřství. Pro dívku Elanorina původu – zámožnou, s příslibem hezkého vzhledu a jemného vychování – to pravděpodobně znamenalo uvedení do společnosti v Londýně i tady doma. V Londýně by se jí dvořili ti nejlepší ze Sussexu i synové baronů. Dívka, kterou znal, by už byla, *měla by být*, vdaná, s batoletem nebo dvěma kolem sukni.

A přece si nevzpomínal, že by se matka o něčem takovém v dopisech zmínila. Nebylo to něco, co by vynechala, kdyby na to došlo, přestože mu připadalo, že se v posledních letech v dopisech o Grishamových zmiňovala stále méně často.

„Je s ní někdo?“ zeptal se Tristan a napil se vína.

„Ne, je úplně sama,“ odpověděla matka tiše a otec zavrtěl hlavou. „Je to smutné, co se tam stalo. Tolik tragédií v tak krátké době. Nejdřív Anne a pak Richard jen o pár let později.“ Tristanův otec a Richard Grisham byli nejlepší přátelé. „Když Richard zemřel, snažili jsme se jim pomoci. Nabízeli jsme jim poradenství ohledně pozůstalosti a financí, ale Teddy byl tvrdohlavý a Elanora jde, abych tak řekla, v jeho stopách a obávám se, že ke své škodě. Těžko říct, co se tam teď děje. Venku ji moc nevidají.“

To poslední neznělo jako Elanora, kterou znal, i když ta tvrdohlavost ano. Měli ji v rodině. Pro Teddyho byla tvrdohlavost známkou nebojácnosti. Nebylo nic, o co by se nepokusil. Jakmile se jednou k něčemu rozhodl, bývalo nemožné ho od jeho záměru odradit. To bylo něco, co Tristan na svém příteli střídavě obdivoval a dělal si s tím starosti. Od počátku jejich přátelství se naučil hrát diplomatickou roli a odvádět Teddyho od skutečného nebezpečí. Byla to dovednost, která mu dobře posloužila i v armádě. Bezhlaví lidé se dali najít všude.

Tristan dopíjel víno a cítil, jak se mu pocit viny zakusuje do útrob hlouběji. Kdyby tu byl, dokázal by Teddymu zabránit v plavbě s oním osudným nákladem? Byl by tu teď Teddy, kdyby se vrátil domů, místo aby si prodloužil vojenskou službu?

„Myslím, že Elanora má potíže,“ promluvil Tristanův otec, ale pak se matka pohnula a oba si vyměnili pohled plný nevyřčených slov.

„Teď ne, Camerone. Náš syn je doma. Dnes večer se nebudeme zabývat chmurnými věcmi.“

Se svou obvyklou obratností přesunula rozhovor na jiná témata a Tristan věděl, že jeho zvědavost bude muset počkat, než se sám následujícího dne přesvědčí, co se v Heartsease děje. Pocítil obavy a zmocnil se ho nepříjemný pocit, že půjde o něco naléhavého. Hned ráno pošle Elanoře vzkaz s prosbou, zda by ji mohl navštívit. Začínal litovat, že se na rozcestí nerozhodl přece jen jinak. Nelíbila se mu tíha, která se mu snesla na ramena a vrhala teď na jeho návrat domů narůstající stín.

Banky neměla Elanora nikdy ráda. Zdálo se jí, že nejsou ničím jiným než nemocnicemi pro finančně churavé. Dokonce i slovník muže, s nímž projednávala svou záležitost, v sobě nesl příchuť stanovování diagnózy.

V některých jazycích mělo slovo zástava původ ve staré francouzštině a latině, jak jí vysvětlil Teddy, zatímco se smál jejím obavám ze zástavy Heartsease. Jednalo se o půjčku, která byla buď „umořena“, jakmile byla splacena, nebo v případě, že ji už dlužník nedokázal splácet.

„To ale nebude náš případ, Ellie,“ uklidňoval ji. „Až se vrátím s nákladem, budeme mít peníze navíc.“

Ale Teddy se pro jednou ve svém okouzujícím životě zmýlil a měl smůlu. Ani on, ani nákladní loď se zbožím se už nevrátili, a tak se musela vypořádat s věčně podmračeným panem Atwaterem, který na ni hleděl zpoza naleštěného povrchu svého stolu v bankovní společnosti *Atwater a Schofield* se směsicí lítosti, výčitek a znechucení.

Opovrhoval jí. Několikrát jí dal jasně najevo, že ženy by podle jeho názoru neměly spravovat rodinné finance, bez ohledu na to, že to nikdo jiný dělat nemohl a že nějakým způsobem, protože je žena, je celá takhle šlamastyka její vina, přestože nepodepsala hypotéku, neinvestovala do potopeného nákladu, ani s ním nevyjela na moře.

Byla to však *ona*, kdo toho roku na jaře po Teddyho smrti odmítl nabídku k sňatku jeho synovce Eliase Bathursta. To ji v jeho očích nijak nešlechtilo. Naopak to přililo olej do ohně dlouho doutnajícího sporu mezi Bathurstovými a Grishamovými, který vzplál před lety mezi Teddym a Eliasem kvůli hádce na koupališti.

Za daných okolností probíhala dnešní návštěva vcelku uspokojivě. Elanora požádala o peníze na svátky a pan Atwater jí je předal s menším hudrováním než obvykle, takže její naděje, že se z banky dostane, aniž by přišla řeč na půjčku, nepatrně vzrostla. Vstala a snažila se nevypadat uspěchaně, přestože ve skutečnosti toužila rozběhnout se ke dveřím i s taštičkou plnou bankovek.

„Děkuji vám za váš čas, pane Atwatere. Přeji vám příjemné odpoledne.“

Povstal a gestem ukázal na židli, z níž před chvílí vstala. Její naděje pohasla.

„Pokud dovolíte, slečno Grishamová, chtěl bych s vámi probrat ještě jednu záležitost.“

Pokusila se o úhybný manévr a usmála se.

„Doufám, že jste nezapomněl svázat růže, pane Atwatre. Je už nejvyšší čas připravit je na zimu.“

Růže pana Atwatra byly jeho pýchou a radostí. Loni na jaře se na jeho nejnovější přírůstky sjižděli podívat lidé ze širokého okolí. Kdyby se jí podařilo odvést hovor k zahradnictví, možná by na půjčku zapomněl.

„Ano, slečno Grishamová, růže už jsem svázel. Ale o tom mluvit nechci. Je tu choulostivá otázka vaší hypotéky.“

Elanora se znovu posadila a ruce nenápadně zavr-tala do látky taštičky, aby pan Atwater neviděl, jak je sevřela v pěst.

„O čem byste chtěl mluvit?“

„Datum splatnosti se rychle blíží. Dvacátého čtvrtého prosince. Chtěl jsem se ujistit, že jste si toho vědoma, stejně jako následků, pokud půjčka nebude splacená. Jestli banka nedostane do určené lhůty svých sedm tisíc liber, nebudete jí nic jiného než nemovitost zabavit, vzhledem k tomu, že jste už promeškala poslední dvě splátky. Chápete, co to znamená?“

Elanora potlačila povzdechnutí. Ano, chápala to. Znamenalo to totéž, co to znamenalo, když s ní v dubnu po Teddyho smrti poprvé probírali podrobnosti půjčky, a totéž, co to znamenalo, když v září nezplatila první splátku. Nic se nezměnilo. Znamenalo to, že přijde o rodný dům. Znamenalo to, že stráví zbytek svých dní zapomenutí v zastrčeném domku.

Pan Atwater by však takovou odpověď neocenil. Obchodoval s penězi, ne s emocemi, a jakékoliv emoce, které by byl ochotný do dané věci investovat, velmi pravděpodobně upřednostňovaly jeho synovce.

„Ano, jsem si toho dobře vědoma,“ přiměla se ke

zdvořilému úsměvu. „Jestli je to všechno, prosím vás, abyste mě omluvil, abych se mohla věnovat jiným záležitostem.“

Výraz pana Atwatera ztvrdl netrpělivostí nad touto vyčkávací hrou, o níž oba věděli, že může skončit a zřejmě i skončí jen jediným způsobem.

„Je nějaká šance, že půjčku splatíte v plné výši?“ zeptal se kysele.

Elanora si rázně natáhla rukavičky, aby skryla rozrušení a strach, který v ní ta neomalená otázka vyvolala. Nechtěla dát tomuto muži najevo, jak moc ji vyhlídka na budoucnost zneklidňuje. Střetla se s pohledem pana Atwatera a snažila se, aby v jejím tónu nezazněl ani náznak nelibosti. Bylo třeba, aby se chovala nanejvýš důstojně. On si mohl dovolit být netrpělivý, jemu to projde. Kdyby se o totéž pokusila ona, označili by to za ženskou hysterii.

„Ne, není. Kdyby byla, už bych ji splatila.“

Rozhodně by nezmeškala dvě splátky. Tvář pana Atwatera nepatrně změkla.

„Je mi to líto, slečno Grishamová. Váš otec byl vážený člověk. Banka už ze zdvořilosti k jeho památce odložila exekuci v naději, že najdete nějaké řešení.“

Řešení v podání pana Atwatera znamenalo, že si najde manžela, který by za ni půjčku převzal a pokračoval v jednání s bankou sám, místo aby tohoto nebožáka nutila vyjednávat s ní. Že ještě jednou zváží nabídku jeho synovce, když její situace nabírá reálných obrysů a stává se tak mnohem závažnější.

„Mohu se zeptat, slečno Grishamová, kam půjdete? Máte nějaké příbuzné, kteří by se vás mohli ujmout?“ zeptal se k jejímu překvapení pan Atwater s náznakem upřímného zájmu v hlase.

„Ne, nikdo takový tu není.“ Nesnášela, když to

musela říct nahlas. Znovu se zvedla, než jí stačil připomenout, že je tu ve skutečnosti přece jen někdo, kdo by ji stále dokázal zachránit. Jeho synovec o ni pořád stál. „Teď už opravdu musím jít, pane Atwater.“

Kdyby se zdržela, trval by na svém a říkal věci jako: „Opravdu? Není tu žádná prateta? Žádná vzdálená sestřenice?“, na což by stále odpovídala ne, až by mohl být natolik indiskrétní, že by jí Eliasovým jménem znovu přednesl nabídku k sňatku. Ba co hůř, obávala se, že pokud zůstane příliš dlouho, narazí na samotného Eliase, který měl ve zvyku svého strýce pravidelně navštěvovat.

Elanora vyšla na ulici a vydechla úlevou, že panu Atwaterovi a nebezpečí setkání s Eliasem Bathurstem konečně unikla, i když z toho nevyšla bez úhony. Slova pana Atwatera jí zněla v uších jako zvonění umíráčku.

Dvacátého čtvrtého prosince.

Na Štědrý večer. Poté bude mít dva týdny na to, aby nemovitost opustila, pokud... pokud *co*? Má snad na zahradě zakopaný poklad? Truhlu se zlatými dubloňy na půdě? Jede ji sem zachránit rytíř v zářivé zbroji, který jí poklekne u nohou, splatí její dluhy a vezme si ji za ženu, aby pak mohli žít v Heartsease šťastně až do smrti?

Takhle svět nefungoval. Bylo to...

...jako narazit do tvrdé zdi...

Elanora zmateně zamrkala. Ne, do zdi ne. Do *člověka*. Zvedala pohled stále výš a výš k širokým ramenům, čokoládovým očím a tmavým vlasům. Zeď se usmála a Elanořin žaludek udělal kotrmelec. Tuhle zeď znala. Možná už to byly celé roky, ale ty oči by poznala mezi tisíci.

„Tristane?“ zašeptala nevěřícně. „Ty ses vrátil domů?“

TŘETÍ KAPITOLA

Elanora sledovala, jak se v Tristanových čokoládově hnědých očích na okamžik mihla nedůvěra, jak se ji snažil rozpoznat, a hlavou jí prolétla znepokojivá myšlenka. Změnila se snad natolik, že ji nepoznává? Vzápětí mu rty roztáhl vřelý úsměv, když si uvědomil, koho má před sebou.

„Elanoro?“ zeptal se sametově hlubokým hlasem a jeho úsměv se ještě rozšířil. „Ani nevíš, jak rád tě vidím, i když jsem tě před chvílí málem porazil. Omlouvám se za to. Byl jsem myšlenkami jinde.“

Elanora se zasmála, což by do sebe tak brzy po odchodu od pana Atwatera nikdy neřekla. Na druhou stranu, Tristan ji dokázal rozesmát i těmi nejobyčejnějšími věcmi, už když byli dětmi. Radost, štěstí a pocit bezpečí – jak to tak vypadalo, vyvolával tyto pocity všude, kde se objevil, což jí odjakživa připadalo ironické vzhledem k tomu, že jeho jméno znamenalo smutek. Přistihla se, že se usmívá stejně zešíroka jako on.

„To jsme na tom stejně. Byla jsem taky duchem nepřítomná, takže za naši srážku můžeme oba.“ Dobrotivý bože, byl o dost vyšší, než si ho pamatovala, a také šviháčtější, ale to se nebylo čemu divit. Její vzpomínky byly staré celé desetiletí a týkaly se urostlého

puberťáka s pohotovým úsměvem. A ona si až příliš dobře uvědomovala, že před ní už nestojí žádný nedorostlý chlapec, ale dospělý muž.

Tristanův pohled krátce zalétl k výloze se zlatým nápisem za jejími zády.

„Byla jsi v bance. Doufám, že to šlo hladce.“

Při těch slovech se Elanory zmocnila panika, až si musela připomenout, že o jejích potížích nemůže mít Tristan ani zdání. Jeho poznámka byla jen snahou o zdvořilou konverzaci. Znovu se usmála.

„Šlo to, jak nejlépe mohlo. Dá se říct, že ve všech ohledech splnila návštěva má očekávání.“

Tristanův úsměv se vytratil a tón jeho hlasu se stal pochmurným.

„Samozřejmě. El, je mi moc líto, co se stalo Teddymu. Matka mi o všem napsala.“ Krátce se dotkl její ruky. Měla na ní rukavičku, ale i přes jemnou látku ucítila teplo jeho pokožky jako hřejivou útěchu. Jak je to dávno, co se jí někdo dotkl? Nebo jí vyjádřil upřímnou soustrast, aniž by se snažil zjistit, v jakých poměrech se ocitla?

Jenže Tristan byl vždycky upřímný, dokonce i k malé sestře svého nejlepšího přítele. Právě ta upřímnost byla hlavním důvodem jejího mladického poblouznění. A dle momentálně zrychleného tepu se dalo soudit, že nejen mladického.

„Děkuji ti, Tristane,“ odvětila tiše.

Najednou se ocitla v nebezpečném pokušení říct mu víc, svěřit se mu s problémy, které před ostatními tak pečlivě tajila. Jenže to by bylo vůči Tristanovi sotva fér a ulice rozhodně nebyla místem, kde by bylo vhodné se někomu svěřovat s životními těžkostmi. Navíc, co by s nimi mohl Tristan dělat? Celé roky byl pryč a ona nikdy nepatřila k ženám, které si libovaly ve hře na

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Kapitán, který zachránil Vánoce.***

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.